

Arrest

nr. 89 437 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een tweede asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene medische attesten naar voren brengt

waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene een pakket conclusies naar een parlementaire strategie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een strategie om geweld tegen vrouwen en meisjes te beëindigen waarbij opgemerkt moet worden dat dit pakket algemeen van aard is, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat dit pakket de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een brief van een persoon naar voren brengt waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene haar land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een privépersoon geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt dat het een volledig handgeschreven document is. dat het dan ook door eender wie. eender wanneer, eender waar geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een opsporingsbevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document dateert van 06/11/2009. dat de betrokkene het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is. een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin de van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 51/8 VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Er werden door de verzoekende partij weldegelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoordt dat haar tweede asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na het negatieve arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielprocedure, heeft de verzoekende partij een vriend kunnen overtuigen om alsnog bijkomende bewijzen aangaande haar vervolging in Gambia te verzamelen en op te sturen teneinde een tweede asielaanvraag te kunnen staven. Zo heeft de verzoekende partij een opsporingsbevel dat in haar land van herkomst tegen haar werd uitgevaardigd voorgelegd (stuk 3). Het document dateert van 6 november 2009, doch de verzoekende partij was in de absolute onmogelijkheid om dit document tijdens haar vorige asielprocedure voor te leggen. “Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die ene gegronde vrees aantonen).” (V. Vereecke, *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36). De verzoekende partij heeft tevens een enveloppe neergelegd waarin voornoemd document werd verstuurd teneinde aan te tonen dat zij dit document slechts na het afronden van haar eerste asielprocedure heeft mogen ontvangen. De enveloppe dient minstens beschouwd worden als een begin van bewijs. Het is onterecht dat het voorleggen van de enveloppe zonder meer wordt afgewezen. Daarnaast heeft de verzoekende partij een belangrijk medische attest neergelegd. Dit attest, ingevuld door de psychologe van de verzoekende partij, werd ten onrechte niet in overweging genomen. In het medische attest wordt immers het volgende gesteld: (...).In dit attest wordt bevestigd dat de verzoekende partij de moeder is van een jong meisje die het risico loopt om besneden te worden. Aangezien het Commissariaat-Generaal in de weigeringsbeslissing in het kader van de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij twijfelt aan het bestaan van de dochter van de verzoekende partij, dient dit attest, dat het bestaan van de dochter van de verzoekende partij bevestigd, in overweging genomen te worden. Dit attest kan niet worden afgewezen omdat medische problemen in een asielprocedure niet ter zake zouden doen. Het voorgelegde attest strekt immers verder dan het louter aantonen van de ernstige psychologische problemen van de verzoekende partij. Door de verzoekende partij werden er weldegelijke elementen aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag. De verzoekende partij verwijst ook naar het arrest van de Raad van State van 1 december 2006, nr. 165.469 en 165.470, <http://www.raadvst-consetat.be>. evenals het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 september 2008 (nr. 16.564, zaak 26.162/11).

2.1.2. In essentie betoogt verzoekster dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die verantwoordt dat haar tweede asielaanvraag in overweging dient genomen te worden en doorgestuurd

naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt dat zij na het negatieve arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielaanvraag een vriend heeft kunnen overtuigen om alsnog bijkomende bewijzen aangaande haar vervolging in Gambia te verzamelen en op te sturen teneinde een tweede asielaanvraag te staven. Zo heeft verzoekster een opsporingsbevel kunnen voorleggen dat dateert van 6 november 2009 doch waarvan zij in de absolute onmogelijkheid was om dit bij de eerste asielaanvraag bij te brengen. Zij heeft tevens een enveloppe bijgebracht waarin voornoemd document werd verstuurd dit om aan te tonen dat zij dit document slechts na haar eerste asielaanvraag heeft kunnen bijbrengen. Tenslotte bracht zij ook een medisch attest bij waarin wordt bevestigd dat zij de moeder is van een jong meisje dat het risico loopt besneden te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS

13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag verklaarde dat “Mijn leven is in gevaar als ik terug ga naar mijn land. Ik wil alleen maar hier blijven omdat mijn leven in gevaar is. Want daarvoor moet ik het belangrijkste deel van mijn leven achterlaten, mijn dochter (M., 7 jaar oud). Zij is bij mijn jongere zus maar ik weet niet waar. En als mijn leven niet echt in gevaar zou zijn dan zou ik haar nooit achterlaten. Ik word gezocht door de regering. In onze cultuur worden genitaliën van de vrouw gesneden als we nog kinderen zijn. Dit gebeurde bij mij en ze zouden hetzelfde bij mijn dochter doen. Ik weet hoe erg ik daarvan heb afgezien en daarom wou ik niet dat het bij mijn dochter ook zou gebeuren. Daarom wou ik haar redden. Ik wou haar aan niemand meegeven. Op een dag kwam mijn schoonmoeder mijn dochter halen. Ik vertelde haar dat ik dat niet wou maar ook mijn man steunde zijn moeder en mijn dochter werd van mij weggehaald. Ik belde mijn zus om haar te vragen al het mogelijke te doen om mijn dochter toch nog te redden. Mijn zus slaagde erin om mijn dochter bij zich te krijgen en is dan samen met mijn dochter Gambia ontvlucht, Ik ben moeten vluchten want ik word gezocht omdat ik de regering en de cultuur heb tegengewerkt.”

De bestreden beslissing overweegt dat “betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij moet worden opgemerkt dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties.” En besluit dat verzoekster “bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft een gegronde vrees oor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. In casu is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

Verzoekster betoogt dat zij de stukken die zij heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag waaronder het opsporingsbevel d.d. 6.11.2009, niet eerder kon voorleggen omdat hiertoe zij in de absolute onmogelijkheid was. De Raad stelt vooreerst vast dat dit stuk werd opgesteld op een ogenblik dat verzoekster nog in Gambia was (zij vertrok uit haar herkomstland volgens haar verklaringen op 15 december 2009). Dit stuk dat dateert van voor verzoeksters binnenkomst in België en haar eerste asielaanvraag heeft bijgevolg allerminst betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De elementen die verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Hoe dan ook maakt verzoekster, door zich te beperken tot de verklaring dat zij in de onmogelijkheid was dit stuk eerder voor te leggen, in het geheel niet aannemelijk waarom zij dit element niet eerder heeft kunnen voorleggen. Verzoekster kan helemaal niet gevolgd worden waar zij meent dat het attest van haar psychologe, waarin haar relaas wordt herhaald en wordt gesteld dat verzoekster hierdoor psychologische problemen kent, ‘verder reikt dat de medische motieven’ en een bewijs zou uitmaken van haar beweringen. In het kader van haar eerste asielaanvraag werden deze verklaringen immers als ongeloofwaardig bevonden door de Belgische asielinstanties. Ook dit document voegt niets nieuws toe aan het asielaanvraag dat eerder door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen.

Verzoekster beperkt zich tot herhalen van haar eerdere verklaringen. Het komt aan verzoekster, die een tweede asielaanvraag indient, toe om aan te tonen dat een document dat dateert van een periode waarin de vorige asielpcedure hangende was, wat in casu het geval is zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, toen niet kon worden voorgelegd. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat dit document tijdens de vorige asielpcedure kon worden

voorgelegd. De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoekster blote bewering in haar verzoekschrift dat zij in de absolute onmogelijkheid was om dit document tijdens haar vorige asielprocedure voor te leggen kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE; SCHENDING VAN ARTIKEL 2 E.V.R.M. (RECHT OP LEVEN), ARTIKEL 3 E.V.R.M. (VERBOD VAN FOLTERING), ARTIKEL 5 E.V.R.M. (RECHT OP VRIJHEID EN VEILIGHEID), ARTIKEL 14 E.V.R.M. (VERBOD VAN DISCRIMINATIE); SCHENDING VAN HET VN-VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE EN ONTERENDE BEHANDELING VAN 1984; SCHENDING VAN ARTIKEL 6 BUPO-VERPRAG (RECHT OP LEVEN), ARTIKEL 7 BUPO- VERDRAG (VERBOD VAN FOLTERING), ARTIKEL 9 BUPO-VERDRAG (RECHT OP VRIJHEID EN VEILIGHEID); SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN HET KIND: SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. De vluchtelingenstatus overeenkomstig het Verdrag van Genève van 1951 De problemen die de verzoekende partij aanhaalt, kaderen binnen het Verdrag van Genève. De United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) toets de problematiek van genitale verminking af aan de voorwaarden om als vluchteling in aanmerking te komen in een oriëntatie nota van mei 2009 (stuk 5). In deze nota wordt duidelijk gesteld dat vrouwen die asiel aanvragen omwille van het feit dat zij het slachtoffer zijn geworden of dreigen te worden van genitale verminking, in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Gegronde vrees voor vervolging (...). In casu: de verzoekende partij werd zelf op jonge leeftijd het slachtoffer van genitale verminking. De genitale verminking die wordt uitgevoerd, leidt tot een trauma die ongeneesbaar is. De verzoekende partij is getekend voor het leven. De verzoekende partij is een jonge moeder die wil voorkomen dat haar dochter dezelfde foltering diende te ondergaan. Geen bescherming mogelijk in land van herkomst (...).In casu: aangezien de vrouwelijke genitale verminking in Gambia zelfs niet bij wet verboden is, zal de verzoekende partij weinig gehoor krijgen bij de autoriteiten. De NGO's die aan het werk zijn in Gambia hebben onvoldoende draagkracht om de verzoekende partij en haar dochter bescherming te bieden. Bovendien dient nagegaan te worden of de verzoekende partij bescherming kan krijgen van nationale actoren van bescherming in land van herkomst. Een NGO dat strijdt tegen de genitale verminking van vrouwen, kan niet beschouwd worden als een actor van bescherming. Gronden voor vervolging: ras, nationaliteit, godsdienst, politieke opinie of behoren tot een sociale groep (...). In casu: door haar verzet tegen de besnijdenis van haar dochter, heeft de verzoekende partij zonder enige twijfel een politieke opinie geuit. De verzoekende partij is een activiste tegen de genitale verminking en zal haar strijd nooit staken. Uit deze gezaghebbende nota, die bovendien bevestigd werd in een nota van februari 2011 (stuk 6), kan duidelijk afgeleid worden dat vrouwen die het risico lopen op genitale verminking en de vrouwen die zich verzetten tegen genitale verminking, zoals de verzoekende partij, de vluchtelingenstatus verdienen. Talloze mensenrechtenschendingen ten aanzien van de vrouw en het kind De genitale verminking gebeurt in een algehele discriminatorische ten aanzien van de vrouw. De genitale verminking bij vrouwen draag bij aan de inegalitaire positie van de vrouwen in de maatschappij en de discriminatie waarvan ze het slachtoffer zijn. De vrouw wordt gefolterd omwille van diep ingewortelde traditie die strijdig is met de mensenrechten van de vrouw. De discriminatie en de mensonterende behandelingen die de verzoekende partij heeft ondergaan en in de toekomst zal ondergaan in haar land van herkomst, kan op een objectieve wijze aangetoond worden aan de hand van vele rapporten van objectieve organisaties. (...). Objectieve cijfers spreken voor zich:

- *publicatie op de website van GAMS: 78,3% van de vrouwen in Gambië worden besneden (stuk 10)*

- publicatie of de website van Unicef: gemiddeld 78% van de vrouwen in Gambië worden besneden, tot in sommige bevolkingsgroepen zelfs 86% (stuk 11)

In de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet getwijfeld aan de identiteit van de verzoekende partij. Het staat vast dat de verzoekende partij afkomstig is uit Gambia. Er wordt evenmin getwijfeld aan de deelname van de verzoekende partij aan activiteiten van GAMS. GAMS is de afkorting voor 'groupe pour l'abolition des mutilations sexuelles'. De inzet van de verzoekende partij voor deze organisatie worden niet betwist. De verzoekende partij is een activiste die zich inzet tegen de genitale verminking bij vrouwen. Dat staat vast. Alsnog werd geconcludeerd dat de verzoekende partij niet erkend kan worden als vluchteling. De Belgische asielinstanties handelen in strijd met de gezaghebbende nota's van het UNHCR met betrekking tot vrouwelijk genitale verminking. Objectieve informatie geeft de doorslag. In een beslissing van het Human Rights Committee van de Verenigde Naties, in de communicatie nr. 1465/2006 dd. 21 mei 2010 (stuk 12) wordt het volgende aangehaald: (...). De objectieve informatie aangaande de vrouwelijke genitale verminking primeert om te besluiten tot een hoog risico en tot het besluit dat mensenrechten zullen geschonden worden bij terugkeer naar het land van herkomst. Deze beslissing kan naar analogie toegepast worden in huidige zaak. De verzoekende partij dreigt in haar land van herkomst persoonlijk bloot gesteld te worden aan mensonwaardige praktijken. De verzoekende partij loopt het risico om enerzijds opnieuw een slachtoffer te worden van genitale verminking en anderzijds om gestraft te worden omwille van haar verzet tegen de genitale verminking, een strijd die de verzoekende partij zal blijven voeren. De dochter van de verzoekende partij, waarvan de verzoekende partij op heden van gescheiden is, loopt het risico om het slachtoffer te worden van genitale verminking. De verzoekende partij wenst in de nabije toekomst herenigd te worden met haar dochter, wenst in de nabije toekomst naar Senegal af te reizen teneinde haar dochter te zoeken. Nadat zij herenigd zijn, zal het voor de verzoekende partij onmogelijk zijn om in Senegal te blijven (gelet op het gegeven dat zij daar geen verblijfsstatuut zal hebben) en zal het voor de verzoekende partij onmogelijk zijn om naar Gambia terug te keren. Aan de verzoekende partij, en in de nabije toekomst, aan de dochter van de verzoekende partij, dient bescherming geboden te worden. De verzoekende partij en haar dochter dienen een veilige plek geboden te worden."

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar tweede middel de Raad tracht ervan te overtuigen dat zij moet erkend worden als vluchteling gaat zij kennelijk voorbij aan de vaststelling dat de Raad te dezen niet optreedt in het kader van volle rechtsmacht doch in kader van de schorsings- en annulatieprocedure. Het asielaanvraag van verzoekster werd in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster asielaanvraag werd afgewezen omdat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekster heeft bij haar tweede asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekende partij de schending aanvoert van allerlei rechtsregels echter zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, voor zover hier al het bevel om het grondgebied te verlaten bedoeld wordt, deze bepalingen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS, 8 januari 2007, nr. 166.392). De verwerende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat de onderdelen van het tweede middel in rechte onvoldoende zijn onderbouwd om als ontvankelijk te worden beschouwd.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC